

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษามีใช่เป็นเพียงเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการและเพื่อการประกอบอาชีพเท่านั้นยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขันและความร่วมมือทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ การรู้ภาษาต่างประเทศยังช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คน เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติ ทำให้สามารถปฏิบัติตนต่อกันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม มีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย สามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยไปสู่สังคมโลก

การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวัน และการทำงานอาชีพ การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ถูกต้องคล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษา ดังนั้นการเรียนภาษาที่ดี ผู้เรียนจะต้องมีโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับธรรมชาติ และลักษณะเฉพาะของการเรียนภาษาจึงควรประกอบด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งกิจกรรมการฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเองควบคู่ไปด้วยอันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner - independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong learning) ทั้งด้านภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้

การจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับสูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (ชมรมกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. 2544 : 2)

ในยุคโลกาภิวัตน์ซึ่งเป็นยุคข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยี ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลในการสื่อสารระหว่างมวลมนุษยชาติ การที่คนในชาติมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาที่เป็นภาษาสากลย่อมส่งผลต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2541 : 6)

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงปัญหา การพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทย และมีความพยายามที่จะปรับปรุงให้มีการสอนภาษาอังกฤษตลอดแนวจากระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา เพื่อที่จะพัฒนาให้ผู้เรียน มีสมรรถนะทางภาษาอังกฤษ ในระดับที่จะสามารถติดต่อสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ สามารถที่จะมีความรู้ ความเข้าใจสารสนเทศต่าง ๆ ที่มีอยู่ได้เป็นอย่างดี กล่าวคือรู้พอที่จะเลือกสารสนเทศต่าง ๆ มาก่อให้เกิดประโยชน์แก่การพัฒนาความรู้ ความคิดของคนในโลกได้ อันนำไปสู่การพัฒนาประเทศดังนั้นการที่จะให้บรรลุเป้าหมายจะเป็นไปได้ยากหากยังใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเดิม ซึ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมิได้เป็นวิชาพื้นฐานในระดับประถมศึกษา ผู้ที่เริ่มเข้ามาในระดับประถมศึกษา และผู้ที่เริ่มเข้ามาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อาจจะมีทั้งผู้เรียนภาษาอังกฤษมาแล้ว 6 ปี ในโรงเรียนประถมศึกษา หรือไม่เคยเรียนภาษาเรียนภาษาอังกฤษเลยในระดับประถมศึกษา ความแตกต่างในการจัดหลักสูตรเดิม ทำให้เกิดความแตกต่างในการจัดการเรียนการสอนและมาตรฐานของนักเรียน ตลอดจนโอกาสของการที่จะพัฒนาสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษในการออกไปประกอบอาชีพ และในการศึกษาในระดับที่สูงขึ้น (สุดาพร ลักขณินาวิน. 2540 : 1-11)

กระทรวงศึกษาจึงมีนโยบายให้ปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2533 เพื่อให้เกิดการเรียนการสอนตลอดแนว โดยมุ่งสมรรถนะทางภาษาของผู้เรียนเป็นพื้นฐาน ซึ่งเป็นหัวใจของการปรับปรุงหลักสูตร พ.ศ. 2539 จึงมีการประกาศใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ขึ้น ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ คือ สามารถใช้ภาษาในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม สามารถสื่อความโดยใช้ภาษาอย่างถูกต้องตามหลักภาษา เหมาะสมกับสถานการณ์ ตลอดจนสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยสู่สังคมโลกได้ และพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตลอด 12 ปี (กรมวิชาการ. 2540 : 25)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากลที่มีผู้นิยมใช้กันอย่างกว้างขวางทั่วโลกไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ทั้งยังเป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน ตลอดจนเป็นเครื่องมือในการเสาะแสวงหาความรู้ และเทคโนโลยีใหม่ ๆ สำหรับประเทศที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หรือในสภาพแวดล้อมที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาพูดนั้น ทักษะที่มี

ความสำคัญอย่างยิ่ง คือ การอ่าน ซึ่งเปรียบเสมือนเครื่องมือเพิ่มเติมในการติดต่อสื่อสาร การแสวงหาความรู้ และการประกอบอาชีพ (สุมิตรา อังวัฒนกุล. 2539 : 57) เพราะนอกจากการอ่านจะพัฒนาบุคคล และสังคมให้บุคคลมีความคิดสร้างสรรค์ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ และก่อให้เกิดความเพลิดเพลินในยามว่างแล้ว ในด้านการใช้ประโยชน์ ทักษะการอ่านจะเป็นทักษะที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีโอกาสได้ใช้มากหลังจากจบการศึกษาไปแล้ว ส่วนทักษะอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูด การฟัง การเขียนนั้นจะมีโอกาสได้ใช้น้อยมาก และอาจลืมไปได้ในที่สุด (Allen & Valette. 1979 : 281-289)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ การปลูกฝังและส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะ ในด้านการฟัง พูด อ่าน เขียน และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการแสวงหาความรู้ คุรุรักษ์ ภิรมย์รักษ์ (2541 : 65-68) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อวิถีชีวิตของผู้คนในสังคมโลกปัจจุบัน คือช่วยให้ผู้ที่เข้าถึงการอ่านสามารถดำเนินชีวิตได้ตามที่ตนเองต้องการ มีความเข้าใจสังคมโลก และสามารถอยู่ในสังคมโลกได้อย่างมีความสุข แม้สังคมโลกจะเข้าถึงสารสนเทศที่ก้าวหน้า การอ่านก็ยังคงมีความสำคัญอยู่ตลอดเวลา

การอ่านเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษ ซึ่งถือเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่ก่อให้เกิดแนวทางการเรียนรู้องค์ความรู้ใหม่ การเมือง การค้าและเศรษฐกิจ ซึ่งภาษาอังกฤษได้ปรากฏในสื่อต่างๆ ของชีวิตประจำวันของคนไทย ไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ ป้ายชื่อถนน ป้ายโฆษณา แบบฟอร์มราชการ สลากยา การ์ตูน เป็นต้น ยุคข่าวสารข้อมูล คนที่สามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ดีกว่าย่อมสืบค้น และพัฒนาทุกด้านได้มากกว่า นั่นหมายความว่า การศึกษาหาความรู้ เพื่อประกอบอาชีพในอนาคตย่อมมีแนวโน้มที่ดีกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเริ่มต้นพัฒนาทักษะ การอ่านภาษาอังกฤษตั้งแต่วัยเยาว์ จึงถือได้ว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ต้องพัฒนาทักษะการอ่านควบคู่ไปกับการดำเนินชีวิตประจำวัน จึงจะทำให้การเรียนรู้ และการดำเนินชีวิตประสบผลสำเร็จสูงสุด

จากความสำคัญของการอ่าน แนวทางการจัดการเรียนการสอนในปัจจุบัน จึงให้ความสำคัญกับทักษะการอ่านมาก พระราชบัญญัติการศึกษา พุทธศักราช 2542 (กรมสามัญศึกษา. 2542 : 19) มาตรา 24 ข้อ 1 และ ข้อ 3 กำหนดให้สถานศึกษาจัดเนื้อหาสาระ และกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจ และความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รู้จักการอ่าน และเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเห็นว่าการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริม และพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียน ให้บรรลุตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ที่กำหนดไว้ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝน

และพัฒนาการอ่านนอกห้องเรียน ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูที่จะจัดกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รับการฝึกทักษะการอ่าน เป็นผู้คอยกระตุ้น และจูงใจผู้เรียน โดยเตรียมสื่อการอ่านที่เหมาะสมกับวัย และเรื่องราวที่เร้าใจให้อยากอ่าน เพื่อเป็นการฝึกทักษะการอ่านเพิ่มเติมจากที่ผู้เรียนได้ฝึกฝนในห้องเรียน อีกทั้งเป็นการสร้างนิสัยให้ผู้เรียนรักการอ่าน (อุทัย ภิรมย์รัตน์. 2530 : 10-11 ; ประดิษฐ์เมฆไชยภักดิ์. 2538 : 13) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงระดับประถมศึกษา นับว่าเป็นช่วงที่เหมาะสมที่จะสร้างพื้นฐานของการอ่าน (ชุตินา สัจจานนท์. 2539 : 34 ; บันลือ พลฤกษ์วัน. 2532 : 9)

ทักษะการอ่านนั้น เป็นทักษะที่ต้องใช้กันมากในชีวิตประจำวัน นักเรียนมักจะอ่านแล้วไม่เข้าใจ และจับใจความเรื่องที่ไม่ได้เกิดความเบื่อหน่าย และไม่รักการอ่าน ทำให้ความสามารถในการอ่านของนักเรียนต่ำ จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอน และผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้อง ในการศึกษาที่จะต้องช่วยกันแก้ปัญหาดังกล่าว ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย เป็นสิ่งที่ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายควรร่วมใจให้ความสนใจแก้ไขอย่างจริงจัง โดยเฉพาะครูผู้สอนจะเป็นจะต้องเร่งชวนขยายศึกษาเทคนิคต่าง ๆ เพื่อนำมาพัฒนาการสอนอ่านให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งแนวทางหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่าสมควรนำมาใช้ในการสอนเพื่อพัฒนาความเข้าใจในการอ่านวิชาภาษาอังกฤษให้ได้ผลดีขึ้น คือ การนำนิทานมาใช้เป็นสื่อในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ โดยจัดกิจกรรมส่งเสริมการอ่านที่สนุกสนานเร้าความสนใจ และเป็นกิจกรรมที่นักเรียนชื่นชอบ ซึ่งนิทานเป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานและเร้าความสนใจแก่นักเรียนอย่างหนึ่ง (สุมณฑา ดันเจริญ. 2533 : 1-3)

การใช้นิทานประกอบการสอนภาษาอังกฤษ เป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน เพลิดเพลิน และส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับกรมวิชาการ (2540 : 17) ที่ได้กล่าวถึงแนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ครูควรเน้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ให้นักเรียนมีความสุข สนุกสนาน เพื่อให้เกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษโดยใช้นิทาน เพลง และอื่น ๆ

นิทานนับเป็นเครื่องมือที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาเชาว์ปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กให้สูงขึ้น เพราะนิทานนอกจากจะช่วยพัฒนาทักษะการฟัง การพูด ให้ความรู้ ความสนุกสนานจินตนาการแก่เด็กแล้ว นิทานยังช่วยฝึกสมาธิให้เด็กรู้จักสำรวจใจให้จดจ่ออยู่กับเรื่องที่ฟัง ซึ่งเป็นพื้นฐานการเตรียมความพร้อมด้านการอ่านหนังสือ และปลูกฝังนิสัยรักการอ่านให้เด็กไปพร้อมกัน ส่งผลให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านเชาว์ปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ที่ดีตามมา และที่ผ่านมามีงานวิจัยที่สนับสนุนว่านิทานทำให้เด็กฉลาดได้เพราะนิทานเสริมสร้างปัญญา ขณะเล่านิทาน พ่อ แม่ ลูก ได้อยู่ใกล้ชิดกันทำให้เด็กรู้สึกอบอุ่น มั่นคง และมีความเชื่อมั่นในตนเอง ซึ่งจะเสริมปัญญาเด็กได้ดี นิทานทำให้เด็กช่างคิดช่างถาม ขณะที่เด็กฟังนิทานแล้วเกิดความไม่เข้าใจ เด็กจะคิดหาคำตอบ เด็กจะซักถาม เมื่อพ่อแม่ตอบ ก็ทำให้เด็กมีความรู้สะสมมากขึ้น นิทานทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาได้รวดเร็ว

นิทานทำให้เด็กมีความคิดรวบยอด เด็กจะรู้จักจับประเด็นของเรื่องปะติดปะต่อเรื่อง มองภาพรวมของเรื่องได้มองสรรพสิ่งเป็นระบบ นิทานทำให้เด็กมีสมาธิ เด็กจะตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อ เด็กฉลาดมักจะเป็นเด็กที่มีสมาธิสูง นิทานทำให้เด็กมีจินตนาการ เมื่อพ่อแม่เล่านิทาน เมื่อเด็กฟังอย่างใจจดใจจ่อแล้ว เด็กยังสร้างจินตนาการตามเสียงที่พ่อแม่เล่าด้วย นิทานทำให้เด็กมีคุณธรรม นิทานจำนวนมากแต่งขึ้นเพื่อสอดแทรกคุณธรรม เมื่อลูกฟังลูกจะเข้าใจเพราะนิทานช่วยขยายสิ่งที่เรีนิทานสร้างการเรีนิทานสร้างให้เด็กมีความฉลาดทางอารมณ์ เด็กจะชอบใจและหาทางสานสัมพันธ์เพื่อที่จะได้ฟังนิทานอีก เช่นนี้ทำให้เด็กรู้จักการปรับตัวเองให้อยู่ในสังคมได้ต่อไปอย่างมีความสุข นิทานสร้างการเรียนรู้ในทุกมิติ การเล่านิทาน หรืออ่านนิทานให้ลูกฟังบ่อยๆ เป็นการสร้างการเรียนรู้ไปพร้อมกับความสนุกสนาน เป็นผลให้เด็กเป็นคนรักการอ่าน อ่านหนังสือไว มีสมาธิ เป็นนักคิด นักค้นคว้า เข้าใจเรื่องได้ไว จึงเท่ากับเป็นการปลูกฝังการเรียนรู้ในทุกมิติให้แก่เด็ก (ฉหทัย ทิวไผ่งาม. 2552 : ออนไลน์) จากข้อดีของนิทานนี้จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาค้นคว้าในเรื่องการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้นิทานเพื่อแก้ปัญหาการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการอ่านให้มีประสิทธิภาพและให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

การพัฒนาเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เจตคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้าหากผู้เรียนมีเจตคติต่อการเรียนต่ำจะส่งผลให้เกิดปัญหาในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการแสวงหาความก้าวหน้าในอนาคตได้ ดังนั้นการเสริมสร้างให้ผู้เรียนเห็นและความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็น การสำรวจของศูนย์เฝ้าระวังและเตือนภัยทางสังคม กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ประจำปี 2549 สำรวจพฤติกรรมเสี่ยงของเด็กไทย พบพฤติกรรมการเบื่อหน่ายไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอันดับที่ 2 รองจากวิชาคณิตศาสตร์ (กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. 2549 : 15) ข้อมูลข้างต้นเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญว่าภาษาอังกฤษไม่ใช่วิชาที่นักเรียนชื่นชอบและให้ความสำคัญ

การสร้างฉลาดทางปัญญา (Intelligence Quotient หรือ IQ) และฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Quotient หรือ EQ) เป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมากในสังคมไทยในยุคปัจจุบัน เพราะพ่อแม่มีเวลาน้อยในการเลี้ยงลูกต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ดังนั้นสิ่งที่พ่อแม่จะต้องตระหนักและให้ความสำคัญที่สุดคือการพัฒนาลูกให้เป็นไปตามวัยที่เหมาะสม

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูกในครอบครัว เป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาฉลาดทางอารมณ์ทำได้โดยการพูด พ่อแม่ควรใช้คำพูดที่เป็นไปในทางบวก สอนในสิ่งที่ควรทำ และไม่ควรทำ อธิบายด้วยเหตุและผล ควรพูดในทางบวกจะช่วยในเรื่องการพัฒนาอารมณ์และช่วยฝึกวิธีคิดแก่ลูก พ่อแม่ควรฝึกลูกให้รู้จักแบ่งปัน (จันทร์ชติ มาพุทธ. 2546 : 5-7)

ความฉลาดทางปัญญา และความฉลาดทางอารมณ์สัมพันธ์กัน คือ ต่างเป็นความฉลาดทั้งคู่ เพียงแต่คนละด้านเท่านั้น ความฉลาดทางปัญญาคือความฉลาดทางการเรียนรู้ ส่วนความฉลาดทางอารมณ์คือความฉลาดในการจัดการกับอารมณ์ ความฉลาดทางปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์เป็นสิ่งที่เสริมกัน (อุมพร ตรังคสมบัติ. 2544 : 27)

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความฉลาดทางปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์กันหากมีการพัฒนาตั้งแต่เด็กจากครอบครัวที่อบอุ่นด้วยความรักความเข้าใจ ความเป็นประชาธิปไตย จะทำให้เด็กมีเจตคติที่ดีและมีความเข้าใจดี ในการทำวิจัยครั้งนี้จึงนำความฉลาดทางอารมณ์มาเป็นตัวแปรร่วม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่จัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานกับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ความสำคัญของการวิจัย

ผลของการค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้จะทำให้ทราบผลการเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่จัดการเรียนรู้โดยนิทานกับกลุ่มการจัดการเรียนรู้แบบปกติ เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. หน่วยในการศึกษา

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/3 โรงเรียนราษฎร์บำรุงศิลป์ จำนวน 92 คน

2. ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราษฎร์บำรุงศิลป์ จำนวน 4 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 180 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราษฎร์บำรุงศิลป์ อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2551 จำนวน 2 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 92 คน

สุ่มอย่างง่ายได้กลุ่มตัวอย่าง 2 ห้องเรียน คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/2 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6/3 โรงเรียนราษฎร์บำรุงศิลป์ อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งเป็นห้องเรียนตามสภาพจริงที่โรงเรียนจัด โดยแต่ละห้องมีการคะแนนักเรียนเก่ง กลาง อ่อน จับฉลากเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน 1 ห้อง และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ 1 ห้อง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนรู้ 2 วิธี ซึ่งประกอบด้วย 1) การจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน และ 2) การจัดการเรียนรู้แบบปกติ

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และ 2) เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

3.3 ตัวแปรร่วม ได้แก่ 1) ความฉลาดทางอารมณ์ และ 2) เจตคติก่อนเรียน

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยได้จัดเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร และสาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม โดยวิธีการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานในเรื่อง ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เรื่อง The ugly duckling และการจัดการเรียนรู้แบบปกติโดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 10 เรื่อง จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ 10 แผน ใช้เวลาในการเรียนรู้ 20 ชั่วโมง ดังนี้

เรื่องที่ 1 People in my family

เรื่องที่ 2 My appearance

เรื่องที่ 3 Accommodation

เรื่องที่ 4 My daily life

เรื่องที่ 5 Technology

เรื่องที่ 6 Future job

เรื่องที่ 7 Sports day

เรื่องที่ 8 Direction

เรื่องที่ 9 Thailand

เรื่องที่ 10 How to avoid accidents

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

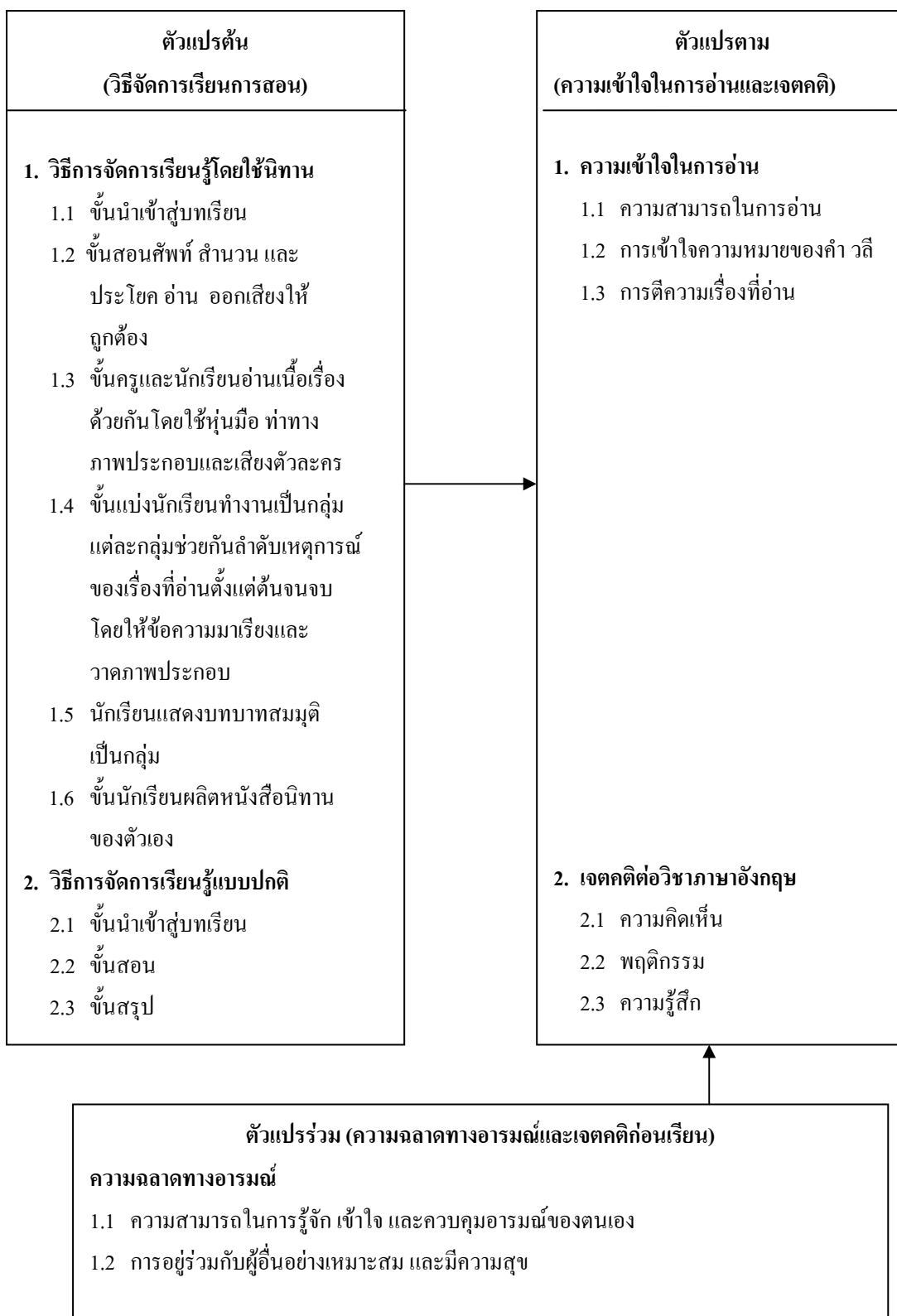
ใช้ระยะเวลาสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง จำนวน 5 สัปดาห์ รวมระยะเวลาทั้งหมด 20 ชั่วโมง

กลุ่มทดลอง ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน

กลุ่มควบคุม ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ใช้เนื้อหาแตกต่างจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน จำนวน 10 แผน

6. กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งทดลองเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน กับกลุ่มที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ การวิจัยครั้งนี้จึงใช้ความฉลาดทางอารมณ์เป็นตัวแปรร่วมเพื่อพัฒนาทักษะความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยกึ่งการทดลอง กลุ่มทดลองได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน และกลุ่มควบคุมได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ ทำการทดสอบ ก่อนเรียน ทดลองสอนและ ทดสอบหลังเรียน เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราษฎร์บำรุงศิลป์ อำเภอเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปีการศึกษา 2551 นำเสนอกรอบความคิดในการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความสามารถในการอ่านและเข้าใจ ความหมายของคำ วลี ประโยค และข้อความ ดีความเรื่องที่อ่านได้ ซึ่งวัดได้จากแบบทดสอบวัด ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. **เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ** หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนทั้งในด้านดี หรือใน ทางบวก และด้านไม่ดีหรือในทางลบที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่ง วัดได้ด้วยคะแนนจาก แบบทดสอบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษซึ่งปรับมาจาก สมปอง ม้ายอุเทศ (2542 : 129 -133)

3. **การจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน** หมายถึง วิธีการสอนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยใช้การ จัดการเรียนรู้ซึ่งปรับมาจาก แนวคิดของ วัฒนา กิจไพบุลย์พันธ์ (2547 : 52-54) มีขั้นตอนดังนี้คือ

3.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

3.2 ขั้นสอนศัพท์และสำนวน ฝึกออกเสียงให้ถูกต้อง

3.3 ขั้นครูและนักเรียนอ่านเนื้อเรื่องด้วยกัน โดยใช้มือ ทำท่าทาง ภาพประกอบและ เสียงตัวละคร

3.4 ขั้นแบ่งนักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มช่วยกันลำดับเหตุการณ์ของเรื่องที่ อ่านตั้งแต่ต้นจนจบโดยให้ข้อความมาเรียง และวาดภาพประกอบ

3.5 ขั้นนักเรียนแสดงบทบาทสมมติเป็นกลุ่ม

3.6 ขั้นนักเรียนผลิตหนังสือนิทานของกลุ่มของตัวเอง

4. **การจัดการเรียนรู้แบบปกติ** หมายถึง วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสอน โดยตาม รูปแบบการสอนของฝ่ายการศึกษา อัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ซึ่งมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอนดังนี้ คือ

4.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ครูจะทบทวนความรู้เดิมที่นักเรียนควรจะมี โดยการใช้ คำถาม หรือวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อถามนักเรียน เป็นการทบทวนเนื้อเรื่อง คำศัพท์ สำนวน และ โครงสร้างไวยากรณ์

4.2 ขั้นสอน ครูเสนอบทเรียนใหม่ โดยการอ่านเรื่องให้นักเรียนฟัง นักเรียนอ่านตาม ครูอธิบายความหมาย คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ

4.3 ขั้นสรุป ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปเกี่ยวกับเรื่องที่เรียน

สมมุติฐานการวิจัย

1. ความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้ นิทานแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

2. เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอน นักการศึกษา และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทาน

2. นักเรียนสามารถพัฒนากระบวนการในการอ่านของตนเองจะส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ